

Liljalla varpusen vatsa

Liljalla varpusen vatsa

A festschrift for Jeremy Gould

Piia Susiluoto

kolera

Kannet Susinukke Kosola
Teksti Piia Susiluoto
Taitto Piia Susiluoto & Susinukke Kosola

Julkaisija Kolera 2015

Valmistaja: Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-7149-00-3

ISBN: 978-952-7149-01-0 (PDF)

www.kolerakp.blogspot.com

kolerakp@gmail.com

anti-copyright

Vaikutusten tutkiminen on hyvin vaikeaa. Miten mitataan Jeesus Nasaretilaisen tai profeetta Muhammedin vaikutus? Mikä oli Aristoteleen vaikutus?

- *Barry Gills*

Suoraa tietä ei ole

- *Juha Hurme/Vando Suvanto*

Hedelmäpussinharmaankuulas

oksalla matkalla puiden mukana

hyökyaaltoja vuosikauneudet

Surinaa, koneen kitkerä kaiku

Hauku

Kraeek!

Hauk!!!

Kraeek!
Kreaaek!

Itkuüyyh

taas,
voiko

Kraahek!
Kraahkw!

voiko

Kraak!

Keraaekh!

Haukku
pitääkö

Keraaeek!
voiko

Itku

vesitaso
vesitaso
pyörii
pitääkö
kuminaa
vesitaso
voiko
vesitaso
vesitaso
koneen ääni
tuolla se

vesitaso

Tyven tuntea
levollinen antaa

Paulin itkun

Kuvaajien kerkeä kultainen kukko on Arthur
Käärmeenkieli!

Vilut vieraat ovat omattomat maat ja
kannettujen aiheuttamat surut
kai kaikki kasteet täytyy kahlata
kuin tahmeaa tervaa
minun sydämeni mustuivat mustempia ja pikimustia
uuninsuita

mustemmiksi

On elonkorjuun aika

Ikkunattomat ovat ikuiset paikat ja kylmät tuulien
käymättömät,
minun hetkeni lyödä

Sinä kultaan vyötetty sokea luuranko
ottajaiseni silkinhohtoinen kangas
 iloisiin virtavesiin vaipuja
 Tulevat minun vuoteni, kasvavat

suuremmiksi

ja peittävät allensa itsesi vertaiset, petäjän pituiset
murheet

Siinä minun hetkeni,

leikkaan sen leppäpuiden tapaan pala palalta
irvikuvaksi
riekaleita henkihieverissä ja minun kylmät
reppurautaseni:

sanasalmien

virittää
minun

hetkeni

Palanut ei voi palata

Kohtaloon on kirjoitettu sinunkin vyötön vartalosi ja aina

ennen alimmaisten aidanvitsasten vihaa, ennen ahavatuulten
armoja, silloin

palaa oravanpyörä
karastaja kaitakyntisen kuusilaitainen laiva ja tulet

Kauniit kansakunnat ja veräjöntakaiset vieraat tihentävät ilmojen
aallokon:
toisistaan tietämättä röyhkeät ruumiit rakeutuvat yhteen, oksien
lomassa leikkien
puuskuttava tuuli liekuttaa lehtiä,
ilma mustanaan

ampiaisia ja mehiläisiä

Sain avaimet tämän näytöksen kesyttömiin hetkiin

kirkas kytemätön kyynelvesi velloo vartiossa ja ne keinuvat
hiljaa odottamassa

kastan käteni viileän pinnan alle

Minun mittani on Microsoft Word

Fanfaari

Marssi käytäviä pitkin
jouset laukkaavat sisälle, vihdoinkin
sukat ovat kuluvat ohuiksi harsoiksi
kapeat kannan polkimet käyvät vailla verhoja,

mutta kudelmani on kylläinen kuin kotoa tulossa

Valokaupungin
pieneksi pilkkomat puut kimaltelevat
niiden edessä matolla maaten selkäranka
naksahtelee
tahdissa täyteen mittaansa

niin villi lapsi oppii, odotellen:
se pyyhkäisee ylitsemme, riepottaa karsimatonta kangasmaata ja
jättää meidät taakseen
Hetken lojumme verissämme raivion reunamalla.

Kuinka voi kuunnella Kauko Röyhkää?

Vereslihalla

voi kuulostaa niin...
hän ei voinut ymmärtää
rapeaa ääntä

onnen siima on
purkautumaton
hauras verevä viima
perhosen lennon

mustahan siinä
on verijana
laiton pahoinpitely
fanfaariparka!

valtava voima
ruma pureva
sähkökitaraloimu
siinä mun aamu

valtava voima
sähkökitara
pureva ruma puna
sinä aamuna

ideaalin irvokas
onnekas siima

Voi kuulostaa niin...
vereslihalta

purkautuva kitara
ohh, mikä kita!

Enhän minä nyt
rumpua laahaa
irvistelenpähän vain
siima hampaissa

Ohh, mikä kita
kuten kekäle
työntyy vasten unista
punainen huuto

Ohh, mikä voima!
puna-aamuna
purkaudut sinä ruma-na-aamuna
pureva voima

kuin rivien väliä huutaa haukka

*voimaton kaiuton kuivuvaan multa
imeytyy virtaava laukka*

Oravani

kaitakyntinen kätkijä
Tammerhotoveri
mitä metsistä muistat?

pyöri

maailmanpyörä kärrynpyörä polokupyörä rengas
sisään kiertynyt unelma

pyöri

piiskaa pintaa maata vasten
uuvetaan uuvetaan loppuun vyörytä ittesi ympäri

ajatus

Oravani

iltaruskon ensityötä
sylkee säde Punatamma
kupeet korskuu korallia
vauhkoilevaa vaahtovyötä

pyöri

röntyilevä ravirytmi
hiivi hiljaa käyntelyksi
yöni ikoni Kuuntumma
väsynyt tuttu kumma

pyöri

aamun tullen Suruhumma
vaikee valkee vaskikylki
antaa palaa, maailma
valon laukan nostattama

ajatus

palaa tuhina takaisin
lemmenluja leiskuharja
anna elon palon valaa
Oravanisenipyöriä

Panin itseni soimaan aamulla puoli
seitsemältä, viritin vartaloni.
Verhona harmaa suruhuntu, vedin sen
kiinni, vai vedinkö auki. Aamulla
olin valmis, ja minusta pääsi
rapiseva, ohuenkuulas ääni, joka
heilautti varovasti verhoa. Huiskis
sen kulma taittui ja ikkuna
- poissa.

Otan suolan ja tahdon lentää
kuivatan mereni tahdon nähdä karini
mereni tuntu pilvien halki siniseen saveen,
Kastuneet ovat olutvesien siivet

Myrskyllä tuulessa tahdon simppujen siunaaman maan
uin siipeni,
tuulessa kulkee tuska
pilvien viaton riemu

sukeltaa syvälle siniseen saveen

Palkoset täynnä syntymäjuhlaa
pajunorkkopurot,
suuret toiveet
kaikki mikä on

,

jää

ei mitään paikalla

soraa

Maata hiljaa

vesovaan latvukseen kulkeutuu kaiuton

hedelmäpussin harmaankuulas suru
se muistaa
muistaa
surun
kevyt
pyyhkäisy
puun

oksalla matkalla tuulen mukana
Ajatuksia
Lauluja
Kirjaimia ja numeroita
Soraankin voi juurtua
Hyökyaaltoja vuosikauneudet

Painan käteni rinnallesi ja tunnen

pitkän

rimpuilevien

sykäyksien

välillä

Täydelliset ovat surun
jäykät varret!

Murskaa ne korkojesi alle
kuin kuoleva varpunen:
ajatuksissasi, säikähtäen.
Paina mieleesi pienen
vatsan syke, sulat
pehmeyttä. Tunne pohjaton
äläkä unohda.
Saata se portille siihen,
että silmät sulkee ja nokka
painuu levollisena siipeen.

eloton kuin kuva,
terälehdiksi
viipaloitu
ohuenohut
posliini
miten, kuinka
harmaa rahiseva aalto,
soramassa yli vyöryy
niiden
kerros kerrokselta,
tukahduttaa
alleen elämän, joka oli
kerran
tai uutta luo lämmintä
alla hauras
hajoamisprosessi;
kivikasvit, muoviroskat
vuosien ohuet verhot.

Katulamput heijastavat
ne, jotka vaeltavat
kanssani pientalolähiön
hiljaisilla kaduilla.
Muistan, kun katsoin
noita lamppuja, näin
kovaksi keitettyjen
keijujen kulkevan
paraatina niiden ylitse.
Kun päästin irti
yleisavaimista,
yläkerran avaimista,
kellarin avaimista
paitsi yhdestä,
piharakennuksen
avaimista. Nippuun jäi
kaksi. Muistan, kun
sanoit, kun katson noita
lamppuja, ajattelen.
Jokaista lamppua kohden
tuolla asuu yksi (mitä
sitä kaunistelemaan)
paskiainen.

Omenankeveitä keijuja
kolmen tavun lauseita
satavuotisia
siroja kahvikuppeja

ensimmäisiltä oudoilta olkisijasilta nostellaan
väsymys sormenpäiden pinnalla
perhonen lepattaa otsalla
häilyvän hetken
väistää pinnan paikkaamattomat kohdat

Muistot kulkevat

Ihmisissä

Ihmiset

tavat ja tapahtumat

esineissä, esineet

ihmiset ja tavat

tapahtumissa, tapahtumat

esineet ja ihmiset

tavoissa, tavat

tapahtumat ja esineet

ihmisissä, ihmiset

tavat ja tapahtumat

määräkoirassa, 12 orpoa opetuslasta

Mukanamme muistot

Ympäristö – aika – värit

tuoksut – äänet – tunteet

liike – tyyni – sula

kylmä – lämmin – pehmeäpunainen

materiaali – lukumäärä – elämä

Muistosi

Valaisematon kehto
pitkän pimenevän hetken puisto
pisarain piilossa Itä-Shangri-La

Tihenevää puuskutusta
hiirakonluminen on laulu lempeä
pakkasen purema riisuja

asetin istuinalustani
lumen maailman alla karheus
sammaletta jäkättää

Lakipiste

Kallion alla katulamppu

seisahtunut valokeilas

Se kului puhki
reiästä suihkuua sekamehutiivistettä
kanisteri kolisee
Siitä voisi leikata kissanmuotoisia palasia

Vapaana on virtaava mehukissatahna, mutta millainen

on sisältä tyhjentyvä tila

kuminaa vai tahmeaa

Kuinka liikkuu tuulessa ontto

Seisonko käsilläni, täytetään toisesta päästä

Voiko

Pitääkö

Mitä sillä

Voiko

Kuminaa

Sotkea

Puhdistaa

Magia on leikkisä, antaa olla

Levollinen antaa olla.

Tähtien kimallus
kovettunut hanki
lämpö huokuu

Tähtien henki
katse kaventunut
kieleni käännän

Tähtien lämpö
kovettunut kimallus
hanki huokuu

Hiirakon lavan jatkeena

paikka pään nojata

Vangin tanka

Saturnuksessa
kirkuu renkaita
kaukainen kalalokki
No onkos tullut!

kun kaupungilla
kirmaa Vapaus,
hiirenvirna hörähtää
ja viskaa päättään

virasto kuohuu
Lehtivahtoa!
Vaahteranoksalaidun!
Katso, vihertää

jo Vapautesi
viskelee päättään
ja hirnuu härkäpäänä
talven keskellä

vaan mustarastas
laulos totuuden:
kehä avaruudessa
pölyä, jäätä

kuin Saturnukseen
huusi renkaitaan
kaukainen kalalokki:
pölyä, jäätä

Totta

Miulla ei ole fuksianorsua
Kynän piirron perässä valuu vana tumma
Ei ole kuparikylkistä samettilahnaa,
raskaan kalan vartalon hiljaista matkaa
matkata maankannen pohjukoissa

Mutta on ontuva mustalainen
sydän sykkii rannalla kuin peratun hauen
On parvena hyörivät surviaiset ja
tuulenvireen kouraisema paljas lihas
ja kuuseen kasvaa kesässä kolmet kerkät

Sinä päivänä saa alkunsa virtahevon evankeliumi
Merenpunatamman kaarevat korallikyljet,
suusta sylkee vauhkoontunut iltarusko
Anna palaa, valkee vaahtoharja
paljasta pyörivän satavuotinen sielu

Se pieni kirkaskylkinen taimen
vedessä leikkivä
joka välähtää silloin,
kun eksyy liian likaisiin vesiin

ja

näkee pintajännityksen alla jotakin,
jonka vuoksi tavoittelee ylämäkeä, vastavirtaa

kasvattaa elämää

